

В алпинизма нещата се свеждат до нещо наистина просто – само ти и върхът. Един срещу друг. Битката със самия себе си и с природата е подобна на бикоборството – трябва да напрегнеш всичките си сили, да не се боиш. И

да имаш доверие на хората до себе си. Изгнат и Емил изкачват легендарния заради трудния си маршрут алпийски връх Айгер. Той е само 3970 метра. Но преди двамата българи едва 3 екипа са успели да го покорят. Очаква ви една исто-

рия за адреналина, напреварата на двама души с природата и човешката сила в битка срещу непознатото. Тя е толкова изразителна, че книгата на двамата, излязла на български и немски, става истински бестселър.

„Лебедова песен над бездната

Димитрина Недялкова
снимки личен архив

” На ръба на бездна
разбираш за какво
си струва
да живееш “

Покорявайки връх Айгер Емил пада и провисва над 1000-метровата бездна. С приятеля му Изгнат ги удря и гръмотевична буря, но стигат целта

Емил Костадинов е роден през 1969 г. в Перник. Завършил второто си висше инженерно образование в Германия. След като в края на 1997 година му отказали работна виза, се върнал в България. Тогава го привлекли неугържимо високите върхове и философията на катеренето. В момента е щастливо женен в Германия, а дъщеричката му прави компания в алпинизма.

Игнат Николов е роден през 1974 година в София. Завършил Националната спортна академия, сега се занимава със семеен бизнес.

Историята започнала през 1998 година, когато пътищата на двамата алпинисти-мечтатели се пресекли. Емил отдавна мечтаел да изкачи северната стена на връх Айгър по нов и

труден маршрут, наричан от французите "Le Chant du Cygne" или "Лебегова песен"

Самото название гостатъчно ясно говори за това колко е трудно предизвикателството, тъй като, както знаем, според легендата прекрасните птици пеят веднъж – точно преди смъртта си. Опасната, но при-

влекателна идея бързо завладяла и Игнат.

По това време Емил бил бездомен, със скромни материални възможности. Трудностите обаче не могли да ги спрат, а напротив, амбицирали двамата смелчаци. Те поели на автостоп с огромни и тежки раници по дългия и изпълнен с безброй неизвестни път от България до Швейцария.

Макар и не без перипетии, двамата стигнали до страната на часовниците. Особено стряскаща била нощта преди самото изкачване. "Сърцето ми биеше учестено и не ми даваше да заспя", спомня си Емил. На мъжа дори му се привидяло животно, което уж влязло в палатката. След като се успокоил и заспал, му се явил странен сън – бил в град Бяла Слатина, в къщата, където бил израснал. Мъжът опитвал да изкатери покрива на малка постройка в двора, но

падал често и така и не стигал върха

"Под краката ни зееше 800 метра пустота! Хем трябваше да се потопим в мистерията на този участък, хем не ми се искаше. **Беше ме страх!** **"**

" За нас щеше да има живот отново само след като изкатери оставящите 100-ина метра до върха. **"**

Очевидно подсъзнанието му се готвело за тежкото изпитание.

На 19 юли 1998 г. двамата станали в 2,30 ч сутринта. "Въпреки ранния час, усещах прилив на енергия, сякаш отивах на сражение", разказва Игнат. Всички колебания и съмнения останали встрани, за да отстъпят място на духовната енергия. "Можех да вървя и да катеря с дни. Преливах от желание за действие!"

Двамата хапнали надвечер и към 4 часа поели нагоре. Било тъмно и тихо. След няколко завоя се отклонили от основната пътека, право през най-високите ледени преспи. Предпазливо се изкачили до основата на стената, която трябвало да изкачат, за да покорят върха.

Мълчахме и се концентрирахме за предстоящото. Бяхме тук и действахме. Енергията, която сме събирали години наред, сега ни трябваше повече от всякога, спомнят си двамата приятели. Без да губят време, двамата

>>> Лебегова песен...

се отправили нагоре. Катерели и катерели, но върхът така и изглеждал все по-далеч. Игнат носел тежката раница и вървял втори. Пред него Емил трябвало да осигурява пътя.

Тогава пред двамата се открил сериозен проблем – оказало се, че са подценили ледените склонове, тръгвайки с доста леко облекло. Емил бил с тънка блузка и още в началото се наложило да облече резервен полар, а Игнат бил само по тениска и полар.

Екстремното катерене имало и някои чисто битови трудности. Наложило се мъжете да ходят до тоалетната, всейку на осигурителните въжета. Единствената почивка била на малкото по-равни площадки, широки по 2-3 и дълги 20-30 метра. Въжето събаряло камъчета и затова двамата се изкачвали диагонално, така че те да не се срутват върху втория катерач.

"Скалата бе невероятно гладка, чиста и компактна. Изнасяйки се нагоре с краката, трупахме много умора в ръцете. Иначе турът бе изключително красив, катеренето - елегантно", разказва Игнат. Безкрайните траверси и редките осигуровки можеха да предизвикат странично падане и сериозна контузия, допълва приятелят му.

Ето че за близо пет часа двамата изкачили около 10 дължини на въжето, или общо 480 метра. До върха оставало още около половината разстояние. Все още се намирали на височина, от която било сравнително лесно да се върнат обратно. Подобна мисъл обаче въобще не минавала през главите им, разказват днес алпинистите. Отдолу се виждали само белите петна на скалите, а

от тях ги разделяла огромна, като че ли бездънна пропаст

С всеки метър по-нагоре гледката ставала още по-кра-

" Енергията, която сме събирали години наред, сега ни трябваше повече от всякога. **"**

21 5:01

>>> Лебегова песен...

моята
невероятна
история

8 2006

29 12 2005

спусане осем 6

7 спусане осем

си. “Това бе друг свят, който омагьосва и примамва”, възхищават се днес мъжете.

След почивката отново Емил потеглил първи. Трескаво оглеждал нагоре в търсене на следващата стъпка, но това изглеждало все по-трудно и по-трудно. Постепенно и гладът започнал да си казва гумата. Двамата вече били изгубили първоначалния ентузиазъм и мечтаели по-бързо да стигнат върха, така че да се махнат от това страшно място. Времето също се променило и задухал силен вятър, който правел нещата още по-сложни. Алпинистите започнали да губят търпение, спомня си Емил: “Катерейки се,

галех каменните зигове с молба и надежда,

че някак ще спечелим симпатията им и ще ни издържат, без да рухнат заедно с нас. Под краката ни зееше 800 метра пустота! Хем трябваше да се потопим в мистериата на този участък, хем не ми се искаше. Беше ме страх!”

Подобни били мислите и на Игнат: “Започнах да ругая все по-често, на глас и наум. Промъкваше се и някакво примирение, въпреки желанието да оцеем и да успеем. Просто нямаше никакви сили, нищо!”

Тогава се случило най-неприятното. Емил посегнал към следващия ръб, но... ръката му не успяла да се улови за него. “Осъзнавах, че падам, но все пак малко се изненадах. Може би се надявах на някакви неземни сили, които

” Можех да вървя и да катеря с дни. Преливах от желание за действие! “

ще ме върнат обратно и после пак ще продължа нагоре...”, развълнувано споделя алпинистът. Той увиснал на въжето 10 метра по-надолу, клатушкайки се над близо 1000-метровата бездна...

Мъжът се уплашил не на шега, започнал да крещи и да плаче. Проклинал на всякакви езици, които му дошли наум. Цялото му тяло треперело и виждал само магическата кука, на която висял. “От повторен, този път окончателен полет към бездна-

та ме деляха само два милиметра скала, на които куката бе закрепена”.

С крясък и рязко движение Емил успял да се изправи и да достигне до площадката. Всичко това станало само стотина метра под спасителния връх. Двамата мислели да продължат, но тогава слънцето се скрило, а стугът ги връхлетял.

Били изцегули и последните си физически сили

и било ясно, че няма да е толкова лесно да завършат катеренето. Да продължават - би било чиста лудост и двамата били съвсем наясно с това. Подготвили се да направят лагер на една от по-големите площадки. Хап-

нали по сандвич и вафла, пинали глътка вода, но така и не посмели да се откачат от осигуровките и останали със седалките.

“Гледахме отвисоко Клайне Шайдег и Грингенвалд, които все по-ярко светеха в тъмното. Там имаше живот, хората се смееха и се забавляваха. Малко им завиждахме... За нас щеше да има живот отново само след като изкатерим оставащите 100-ина метра до върха”, разказва Игнат.

Мъжът чул, че нещо барабани по платнището, с което се били завили. Било гъжк, задавала се истинска буря. Започнало злоещо да святка и гърми. Двамата били на най-откритото и издигено място – истинска мишена за мълините.

Ако пагнешеш гръм, със сигурност щеше да ни убие,

спомнят си двамата. “Не ни оставаше нищо друго, освен да се молим на бог и планината да ни пощадят”. Било почти като на война. Простили се един с друг и всеки се възлюбил в мислите си...

И изведнъж - чудо! Бурята спряла така внезапно, както и се появила.

След като леко просветнало утрото, двамата отново тръгнали нагоре. Този път водел Игнат. Само мисълта, че са близо до върха, им давала увереност. Това обаче се оказало гостатъчно и скоро двамата се озовали на западния ръб на връх Аугер – целта

на изкачването.

“Ликувахме, но по-скоро вътрешно и с облекчение, че сме се измъкнали невредими. Не бързахме да показваме емоциите си, нямаше сили за това, а и не искаше да оскърбим планината, която вече бе на път да ни пусне от капана си”, обобщава Игнат.

Двамата били наясно, че изкачването е само първата част, а дългият път обратно не е безопасен. Слизането станало по западния ръб, по нещо като канал, пълен със стар сняг. Въоръжени с два остри камъка и с лице към преспата, катерачите започнали да се плъзгат надолу. За щастие, стигнали сравнително безпроблемно до основата, където отново можели да ходят изправени.

Като в транс двамата стигнали до близката гара, където в този момент се изсипвало влакче, пълно с туристи. Чувствали се повече от щастливи. “Озовахме се отново сред хората и живота. Всичко бе непокътнато и никои не бе пипал багажа ни. Нормално, все пак се намирахме в Швейцария...”, разказва Емил.

“Бе прекрасен ден, топъл и приветлив. Няколко метра вдясно се извисяваше северната стена на Аугер, която ни пусна да се измъкнем невредими. Студена и неприветлива, тя някак изведнъж ни стана много близка”, добавя мъжът. “Успяхме... Успяхме! Вече бяхме малка част от историята на тази злокобна стена. Всичко, което ме правеше години наред тъжен, или ме бе разочаровало, вече го нямаше, беше се изпарило”.

” Не бързахме да показваме емоциите си, нямаше сили за това, а и не искаше да оскърбим планината, която вече бе на път да ни пусне от капана си. “

” Това бе друг свят, който омагьосва и примамва. “

